

Grundlovens § 22, der tillægger Kongen den forfatningsmæssige Ret til at besætte alle Embeder og at afskedige de af ham ansatte Embedsmænd med de i § 78 fastsatte Indskrænkninger, befaler iøvrigt med Hensyn til Afskedigelser af Embedsmænd, at disses Pension bestemmes i Overensstemmelse med Pensionsloven. § 22 bemyndiger endvidere Kongen til at forflytte Embedsmænd uden deres Samtykke, dog saaledes, at de ikke derved tabe Embedsindtægter, og at der gives dem Bælg imellem saadan Forflyttelse og Afsked med Pension efter de almindelige Regler. De Grundloven vedføjede midlertidige Bestemmelser foreskrive endelig i § 2, at, indtil den i § 22 bebudede Pensionslov udkommer, vil enhver Embedsmænd, der efter samme Paragraphs Bestemmelse bliver afskediget, faae Pension efter de hidtil fulgte Regler.

Det Forhold imellem Staten og dens Embedsmænd, der hidtil har bestaaet ifølge en paa Kongelige Resolutioner støttet Praxis, har været af den Besskaffenhed, at Embedsmænd, der enten formedelst Alder og Svagelighed eller af anden ham utilregnelig Grund faaer sin Afsked, har havt Afgang til Pension, at dens Størrelse vel ikke har været aldeles bestemt, men at den dog i Almindelighed har været $\frac{2}{3}$ af den faste Gage og $\frac{1}{3}$ af de uvisse Embedsindtægter, og 50 Aars Tjeneste sædvanlig har givet den fulde Gage i Pension. De Embedsmænd, der ere indtraadte i Stats-tjenesten før Forandringen af Rigets Forfatning, eller i al Fald før Stænderforhandlingerne i 1846, maae antages at have gjort det med den Forventning, at de hidtil anerkjendte Grundsætninger og fulgte Regler for Pensionsvæsenet i Tiden vilde komme dem tilgode, og de maae formodes derefter at have indrettet sig i mange Livsforhold. En ny Pensionslov bør ikke tilfidesætte Hensyn dertil.

Naar Rigets Grundlov har villet, at der skulde udkomme en Pensionslov, der giver almindelige Regler for Embedsmændenes Pensionering, faa ere dens Bud. fremgaaede af den Erkjendelse, at en Pensionsret for Statens Embedsmænd efter passende og billige faste Regler er fuldkommen hjemlet i Statsinteressen, i Borgersamfundets Vel. Forsaavidt nemlig

Statens Embeder kræve en tildeels langvarig og bekostelig Forberedelse, beroer det paa de Udfigter, Staten aabner sine Embedsmænd, om det kan svare Regning at uddanne sig for saadanne Livsstillinger. At Embedsmændene offre deres Embeder al deres Tid og Flid, er et beføjet Krav, og det er et Misgreb at fordele Forretningerne imellem et for stort Antal Arbejdere; men, jo mere dette undgaaes, desto mindre er der Leilighed til privat Erhverv. En betrygget Fremtid er et vigtigt Middel til at sikke sig Redelighed og Selvstændighed hos Embedsstanden, saa at hverken Fordeel eller Frygt frister og drager Embedsmænd bort fra Ret og Pligt. Endelig er det utvivlsomt, at Statskassen er bedre tjent med, at Pensionering, forsaauidt den bør finde Sted, skeer efter lovbestede Regler, end at dermed forholdes paa den hidtil brugte Maade eller i Lighed dermed.

Dersom Staten var istand til at lønne sine Embedsmænd saa rigeligt, at de overhovedet, foruden at have et passende Udkomme, kunde opspare Formue, der satte dem istand til at møde Fremtids Ulykker, og, dersom Embedsmændene forsaauidt delte Wilkaar med driftige Mænd i andre Livsstillinger: vilde der være mindre Anledning til Foranstaltninger i den her omhandlede Retning. Men, paa enkelte Undtagelser nær, hvilke ved Omordning af Gagerne efterhaanden ville bortfalde, ere Lønningerne for de danske Embedsmænd i Forhold til Embedernes Besskaffenhed ikkun tarvelige, især naar Familierne ere talrige. Pensionerne ere saaledes paa en Maade et Supplement til Lønningerne, nødvendigt for at sikke Staten en dygtig, retsindig og selvstændig Embedsstand.

Ligesom det er Besskikkelsen til et af Statens Embeder, der begrunder Ret til Pension af Staten, saaledes er Udnævnelser af Kongen efter Grundloven Hjemmel for en saadan Besskikkelse; og at Pension afløser en Embedslønning af visse eller uvisse Indtægter, følger af dens Bessen. I Overensstemmelse hermed har Lovforslagets § 1 opstillet som Regel for Pensionsberettigelsen, at den tilkommer „enhver af Kongen udnævnt og af Staten lønnet Embedsmænd“, hvormed er at sammen-